

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

ἢ

Ἡ κυρά Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια Ἰδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

—Ὁ ἱατρὸς μεταβάς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἔκρινε νοσήσαντας τὰς ὑποφίας του εἰς τὸν Διευθυντὴν, ὅστις λαβὼν δύο ἐκ τῶν κλητῶν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Σμῖθ, ὅπου ἡ κυρά Καλὴ ἐκατοίκει.

Ἡ δυστυχὴς μαύρη δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναλάβει καὶ ἐκοίτετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ψάθης της, ὅπως τὴν εἶδομεν εἰς τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ προλαβόντος φύλλου.

—Εἶναι αὕτη ἡ μαύρη, ἣτις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν της τὰ δύο ταῦτα παῖδια; ἠρώτησεν ὁ Ἀστυνόμος τὴν κυρίαν Σμῖθ, ἣτις τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρά Καλῆς.

—Μάλιστα, —εἶπεν ἡ κυρία Σμῖθ.

—Λοιπὸν, Καλὴ, —εἶπεν ὁ Ἀστυνόμος ἐπιτακτικῶς, —ὁρίστε, ἀκολουθήσέ με εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

—Εἰς τὴν Ἀστυνομίαν! ἐξεφώνησεν ἡ κυρά Καλὴ, καὶ τί δουλειὰ ἔχει μία πτωχὴ μαύρη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, κύριέ μου;

—Ἐκεῖ θὰ εὐρωμεν τί δουλειὰ ἔχεις· τώρα σηκώθητι καὶ μὴ πολυλογῆς.

—Ἀλλὰ, κύριε, δὲν βλέπεις, ὅτι εἶμαι ἄρρωστη; Πῶς ἤμπορῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἀστυνομίαν;

—Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, —εἶπεν ὁ εἰς τῶν κλητῶν καὶ ἔσυρε τὴν μαύρην ἐκ τοῦ βραχίονος ἐκτὸς τῆς ψάθης της.

Ἡ ἐπακολουθήσασα σκηνὴ ἦτο ἀληθῶς τραγικωμική. Ἡ Λοὺ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοῦ φορέματος τῆς μαύρης καὶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ, ὁ δὲ Κάρλος, ἀφοῦ μετεχειρίσθη ἄρκετὰ τοὺς γρόνθους του, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐπῆρε τὴν λεκάνην τοῦ νιψήματος καὶ τὴν ἐσφενδόνισε καθ' ἑνὸς τῶν κλητῶν. Ἀλλ' οὕτε ἡ ἀντίστασις τῆς κυρά Καλῆς, οὕτε αἱ οἰμωγαὶ καὶ τὰ δάκρυα τῆς Λοὺ, οὕτε ἡ γενναία υπεράσπισις τοῦ Καρόλου, ἡδυνήθησαν νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ἀπὸ τοῦ νὰ μεταφέρωσι τὴν μαύρην εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπου ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν μέχρι περαιτέρω ἐξετάσεως τῆς ὑποθέσεως.

—Ὁ Παντοδύναμος Κύριος, —εἶπεν ἡ μαύρη εἰς τὸν κλεισαντα τὴν θύραν τῆς φυλακῆς της ἀστυνομικὸν κλητῆρα, —θὰ μὲ ἐλευθερώσῃ καὶ ἐκ ταύτης τῆς στενοχωρίας· διότι γνωρίζει, ὅτι εἶμαι ἀθώα. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ ψάλλῃ ἕνα ἐκ τῶν ὡραίων ἐκαίνων ὕμνων, τοὺς ὁποίους οἱ μαῦροί τῶν Νοτίων Πολιτει-

ῶν συνεβίβζον νὰ τραγουδῶσι, πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν κυρίων τῶν.

—Παράξενος εἶναι αὕτη ἡ μαύρη, —εἶπεν ὁ κλητῆρ πρὸς τὸν διευθυντὴν, ὅστις ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ ᾄσμα.

—Ναὶ πολὺ παράξενος, καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι ἐτι περιργότερος νὰ μάθω τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον συνδέει αὐτὴν μετὰ τὰ δύο ἐκεῖνα εὐγενῆ μικρὰ πλάσματα, τὰ ὅποια ἔχει ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ, ὅτι θὰ ἦναι τοιοῦτον ὥστε νὰ δώσῃ αἰτίαν εἰς τινὰ τῶν μυθιστοριογράφων νὰ γράψῃ κανὲν μυθιστόρημα, ἢ εἰς τινὰ ποιητὴν νὰ ποιήσῃ τραγῳδίαν τινά. Πρόσεξε ὁμως μὴ τὴν ἐνοχλήσῃ τις καὶ δόσῃ εἰς αὐτὴν τὸ γεῦμά της, ἕως οὗ διαφωτισθῶμεν καλλίτερα περὶ αὐτῆς ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ

Ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ ἐθνικῇ Πανεπιστημίῳ, κ. Φιλίππου Ἰωάννου, καὶ δημοσιευθὲν ἐν τῇ Γενικῇ ἐφημερίδι τῆς Ἑλλάδος τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1828. Ὁ σεβάσμιος διδάσκαλος ἐπεθεδαίωσεν ἐμπράκτως, τι ἐν τῇ ποιήματι τοῦτο περὶ παντήκοντα περίον ἐτῶν ἐξέφρασαν— οὐδέποτε ἀποχωρισθεὶς τῶν τέρψεων τῶν Μουσῶν!

Τὸ Ἔαρ μ' ἄνθη καὶ πρασινάδας,
Τερπνῶς στολίζει τὰς πεδιάδας.
Τὰ δένδρ' ἀνοίγουν, ἄνθη ἐκφύουν,
Καρποὺς ὡραίους μᾶς προμηνύουν.
Αἱ ἀηδόνες λιγυρὰ μέλπουν,
Ἀλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἡ ζεφυρίτις αὖρα κλονίζει
Σιγὰ τὰ φύλλα καὶ ψιθυρίζει.
Νυκτὸς αἱ δρόσοι τὴν γῆν ὑγραίνουν,
Τέττιγες ἔξω αὐτῆς προβαίνουν
Νὰ τερετίσσουν 'ς τὰ δένδρα ἀνέρπουν·
Ἀλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ὁ γεωπόνος τὸν ὀφθαλμόν του
Ἡδώνει στρέφων πρὸς τὸν ἀγρόν του.
Τὰ σπαρτὰ βλέπει νὰ κυματίζουν,
Τοὺς στάχους ἤδη νὰ καλυκίζουν.
Παρθένοι ἄνθη εὖσομα δρέπουν,
Ἀλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἀρνίων πλήθη καὶ ἐριφίων,
Σχιρτοῦν μὲ χάριν εἰς τὸ πεδίον.